

lidtes eller de efterlattes økonomiske forhold måtte omfatte alle. Lovens § 24, stk. 1, blev herefter gennemført.

Efter bestemmelsen kan den årlige rente sammenlagt med pågældendes øvrige årlige indtægt ved erstatningens fastsættelse ikke overstige det dobbelte af den årlige rente, der *maksimalt* kan tillægges, d. v. s. at en enkes erstatning + hendes øvrige indtægt for tiden (d. v. s. på grundlag af pristallet for januar 1957) kan nå op til 16 200 kr., uden at der sker nedsættelse af renten, og at renten først falder helt bort, når indtægten når 16 200 kr. Der henvises i øvrigt til den på bilag 2 givne skematiske oversigt.

Derimod var lovens § 25, stk. 1, optaget i det oprindelige forslag og blev ikke ændret under rigsdagsbehandlingen. Denne bestemmelse vedrører de tilfælde, hvor en renteberettiget har indtægt fra stat, kommune m. v. Efter denne bestemmelse kan den renteberettigede kun oppebære den tillagte rente fuldtud, hvis indtægten ikke overstiger halvdelen af den i det enkelte tilfælde tillagte rente, medens det i henhold til § 24, stk. 1, er den maksimale rente, der er afgørende, jfr. iøvrigt bilag 2.

Ved de overvejelser, der har fundet sted vedrørende spørgsmålet, om de enkerne tillagte erstatninger efter erstatningsloven burde ydes uden hensyntagen til økonomiske forhold, har man været opmærksom på, at dette gælder inden for ulykkesforsikringens område, og at det i en række henseender er rimeligt at anlægge ens betragtning på de to love. Imidlertid har man ved behandlingen af det heromhandlede spørgsmål lagt vægt på, at erstatningsniveauet efter ulykkesforsikringsloven ligger langt lavere end erstatningsniveauet efter erstatningsloven. Hertil kom, at det formentlig måtte anses for yderst tvivlsomt, om en regel om fuld udbetaling af erstatning efter erstatningsloven burde søges gennemført, når hensås til, at der herved

ville blive tale om ydelse af en livsvarig og ret betydelig rente til et stort antal unge kvinder, der var blevet enker efter ganske kortvarigt ægteskab.

Under hensyn hertil og til den indgående drøftelse der fandt sted af spørgsmålet under behandlingen af forslaget til lov om erstatning til besættelsestidens ofre, er der ikke fundet grundlag for at foreslå en ændring af erstatningslovens § 24, stk. 1.

Derimod findes reglen i lovens § 25, stk. 1 og 2, åt føre til, at enker og invaliderede, der opnår ansættelse i statens m. fl.'s tjeneste, stilles så meget ringere end andre, der oppebærer rente i henhold til erstatningsloven, og som ved siden heraf har indtægt ved ansættelse i det private erhverv eller ved selvstændig virksomhed, at det må være rimeligt at imødekomme ønsket om en ændring af dette forhold, således at der også i disse tilfælde kun sker begrænsning i erstatningen i medfør af reglen i lovens § 24, stk. 1. Det foreslås derfor, at erstatningslovens § 25, stk. 1 og 2, ophæves.

Bestemmelsen i stk. 2 drejer sig om de tilfælde, hvor de pågældende har givet afkald på erstatning efter erstatningsloven mod at få erstatning efter erstatningsreglerne i ulykkesforsikringsloven, herunder erstatning i henhold til den ved tekst-anmærkning til lov om tillægsbevilling for finansåret 1951—52 tilvejebragte hjemmel, jfr. bilag 1, eller krigsulykkesforsikringsloven, altså normalt et kapitaliseret erstatningsbeløb. Det er fundet rimeligt, at der i disse tilfælde gives adgang til for fremtiden at få erstatning efter erstatningsloven, idet denne erstatning efter bortfaldet af § 25, stk. 1 og 2, kan blive af en væsentlig højere størrelse; dog bør der ved erstatningens udregning tages hensyn til det tidligere udbetalte erstatningsbeløb.

Det bemærkes, at der ikke foreligger nogen opgørelse over, hvor mange personer der omfattes af reglen i § 25, stk. 1 og 2, men at det må formodes, at der er tale om et forholdsvis begrænset antal.